

Het Boek Daniël - Nummer Acht

Een proces

Jeff Pippenger

2023-12-03

In het derde jaar van de regering van Jojakim, de koning van Juda, kwam Nebukadnezar, de koning van Babel, naar Jeruzalem en belegerde het. En de Heere gaf Jojakim, de koning van Juda, in zijn hand, met een deel van de vaten van het huis Gods; die hij bracht naar het land Sinear, naar het huis van zijn god; en hij bracht de vaten in het schathuis van zijn god. Daniël 1:1, 2.

De boeken Daniël en Openbaring zijn één en hetzelfde boek, en dezelfde profetische lijnen die in het boek Daniël worden voorgesteld, worden in het boek Openbaring weer opgenomen. De Openbaring van Jezus Christus vertegenwoordigt de laatste profetische boodschap die vlak vóór het einde van de genadetijd wordt ontzegeld.

Waarheden die in het verleden uit het boek Openbaring op juiste wijze zijn verstaan, maar door gewoonte en traditie verzegeld zijn geworden, blijven waarheid, en heden worden zij opnieuw ontsloten door de Leeuw uit de stam van Juda, en die waarheden openbaren nu hun volmaakte vervulling.

Waarheden die in het verleden uit het boek Daniël op juiste wijze zijn verstaan, maar door gewoonte en traditie verzegeld zijn geweest, zijn nog steeds waarheid, en heden worden zij opnieuw ontzegeld door de Leeuw uit de stam van Juda, en die waarheden openbaren nu hun volmaakte vervulling.

Daniël is eenvoudigweg het eerste van de twee boeken die de Openbaring van Jezus Christus vertegenwoordigen.

Jojakim is een symbool van de bekrachtiging van de eerste boodschap in een hervormingsbeweging. Hij is ook een symbool van het verbond, want de verandering van een naam duidt profetisch op het begin van een verbondsrelatie. De verbondsrelatie die God aangaat met een volk dat voorheen niet Gods verbondsvolk was, begint bij de bekrachtiging van de eerste boodschap.

Gij die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die geen ontferming verkregen hadt, maar nu ontferming verkregen hebt. 1 Petrus 2:10.

Het symbool van een naamsverandering als uitbeelding van een verbondsrelatie wordt bevestigd doordat Abrams naam werd veranderd in Abraham, Saraï's naam in Sara, Jakobs naam in Israël en Saul in Paulus. Er zijn nog andere getuigen van dit symbool, maar in hoofdstuk één van Daniël wordt Daniëls naam veranderd in Beltsassar, Hananja's naam in Sadrach, Misaëls naam in Mesach en Azarja's naam in Abednego.

Wanneer de Heer een verbondsrelatie met een volk aangaat, gaat Hij tegelijkertijd aan een voormalig verbondsvolk voorbij. Jojakim vertegenwoordigt het verbondsvolk waaraan wordt voorbijgegaan, en Daniël, Hananja, Misaël en Azarja vertegenwoordigen het verbondsvolk dat vervolgens wordt uitverkoren. Wanneer mensen een verbondsrelatie aangaan, worden zij vervolgens beproefd om te zien of zij de voorwaarden van het verbond zullen handhaven. De beproeving wordt voorgesteld door de daad van het eten.

Adam en Eva faalden voor de beproeving door de daad van het eten, en toen God voor het eerst een verbond aanging met een uitverkoren volk, begon Hij die verhouding door hen met manna te beproeven. Het oude Israël faalde uiteindelijk voor die beproeving, maar door dit te doen leverde het de eerste verwijzing en het eerste getuigenis van het feit dat een verbondsbeproeving geen enkelvoudige beproeving is, maar een beproevingsproces. Bij de tiende beproeving werd hun toegewezen in de daaropvolgende veertig jaar in de woestijn te sterven. Vervolgens ging God een verbond aan met Jozua en Kaleb, en gaf daarmee getuigenis dat, wanneer de Heere een verbond aangaat met een uitverkoren volk, Hij ook voorbijgaat aan een voormalig verbondsvolk. Aan het einde van het oude Israël, dat tevens het begin van het geestelijke Israël was, was het laatste beproevingsproces voor het oude Israël het eerste beproevingsproces voor het geestelijke Israël, en het werd voorgesteld als het Brood des Hemels. Het was voorafgeschaduwd door het manna in het eerste verbondsbeproevingsproces.

In dat beproevingsproces, dat zowel het eerste als het laatste beproevingsproces was, duidde Jezus de beproeving van hemels Brood aan toen Hij zei dat degenen die zijn verbondsvolk zijn, zijn vlees moeten eten en zijn bloed moeten drinken. Bij die voorstelling verloor Hij meer discipelen dan op enig ander moment in zijn bediening. Die controverse in zijn bediening vormde het hoogtepunt van de illustratie van het verbondsbeproevingsproces, en Zuster White geeft uitvoerig commentaar op die gebeurtenis in *The Desire of Ages*, waar de titel van het hoofdstuk “The Crisis in Galilee” luidt. De naam Galilea betekent “een scharnier” of “een keerpunt”, en in het hoofdstuk zet zij uiteen waarom de discipelen zich van Hem afkeerden. Zij weigerden zijn getuigenis over de vereiste zijn vlees te eten en zijn bloed te drinken toe te passen met de juiste profetische methodologie. Zij stelt vast dat zij vasthielden aan gebruiken en overleveringen van profetische opvattingen die satan in het bijbelse begrip van het oude Israël had ingeprent. Die misvattingen verschaften hun, naar zij meenden, een excuus om zijn woorden letterlijk toe te passen in plaats van geestelijk. Zij wijst er ook op dat toen degenen die zich van Jezus “afkeerden” (Galilea), die in het zesde hoofdstuk van Johannes worden aangeduid (Johannes 6:66), zich afwendden, zij nooit meer met Hem wandelden.

Zoals bij het eerste, zo ook bij het laatste verbondelijke beproevingsproces van het oude Israël, zien wij dat wanneer God een verbondsrelatie aangaat met een uitverkoren volk, Hij tegelijk het vroegere verbondsvolk voorbijgaat. Wij zien ook dat Hij dat volk beproeft, niet met één enkele beproeving, maar met een beproevingsproces. Wij zien eveneens dat het beproevingsproces wordt voorgesteld door iets dat gegeten moet worden. Ook vinden wij dat het voedsel het Woord van God vertegenwoordigt, en dat de beproeving een keuze inhoudt tussen twee soorten voedsel om te eten. Eten wij van elke boom waarvan God heeft gezegd dat wij daarvan mogen eten, of eten wij van de boom waarvan ons verboden is te eten? Wij vinden ook dat de keuze van wat te eten de beproeving

omvat van de wijze waarop wij het aangeboden voedsel eten.

Aan het einde van het geestelijke Israël, ten tijde van de Milleritische beweging, werd de eerste boodschap op 11 augustus 1840 bekrachtigd. Jojakim vertegenwoordigt daar de protestanten die dan naar Babylon worden weggevoerd om haar dochters te worden. Zij werden geconfronteerd met een beproeving toen de engel van Openbaring tien neerdaalde en een geopend boekje in zijn hand had. Evenals Jojakim in opstand kwam tegen de eisen van Nebukadnezar en daarna in gevangenschap werd weggevoerd, weigerden de protestanten het voedsel in de hand van de engel te eten, op grond van de overleveringen en gebruiken die zij uit de Donkere Middeleeuwen met zich hadden meegebracht.

Tegen het voorjaar van 1844 had het beproevingsproces voor Jojakim en de protestanten een „keerpunt” bereikt, en evenals in het eerste beproevingsproces voor het geestelijke Israël „keerden” zij zich om en wandelden niet langer met Jezus. In die geschiedenis vertegenwoordigen Daniël, Hananja, Misaël en Azarja de Millerieten, die ervoor kozen het boekje te eten, dat zoet was in hun mond, maar bitter werd in hun buik.

Als wij Adam en Eva meetellen, hebben wij vier klassieke getuigen dat de beproeving wordt voorgesteld door de daad van het eten. Wij hebben verscheidene profetische getuigen, die allen het kenmerk van de eerste en de laatste dragen. De getuigenis van de beproeving van het manna is een eerste getuige, en de beproeving van het Brood des Hemels is zowel een eerste beproeving voor het geestelijke Israël als tevens de laatste getuige voor het oude Israël. De beproeving van het kleine boek is zowel de eerste als de laatste. Zij vormt het einde van de omzwerving van het geestelijke Israël als de gemeente in de woestijn, en zij is de eerste van hen die verkozen werden om het uiteindelijke benoemde volk van God te zijn. De Millerieten waren het begin van Gods benoemde volk, dat geïdentificeerd moest worden als de ware hoorn van het protestantisme. Er zijn verscheidene getuigen van het beproevingsproces dat begint wanneer de eerste boodschap met kracht wordt bekleed.

In die beproevingsprocessen komt er een „keerpunt”, waarop bijna alle discipelen zich afkeren. Bij het getuigenis van Jozua en Kaleb keerde geheel Israël zich af en trachtte naar Egypte terug te keren. Bij de gemeente in Galilea keerde de meerderheid van de discipelen zich af. Omdat Jezus de Alfa en de Omega is, wordt het „keerpunt” dat aan het einde van het beproevingsproces wordt weergegeven, ook aan het begin van het beproevingsproces geïllustreerd. Toen het manna voor het eerst aan het oude Israël werd gegeven, waren er die zich onmiddellijk van de instructies afkeerden. Bij Christus' doop keerde Hij Zich af en ging de woestijn in. Zuster White gebruikt het symbool van een keerpunt op zeer verhelderende wijze.

‘Er zijn perioden die keerpunten vormen in de geschiedenis van naties en van de kerk. In de voorzienigheid van God wordt, wanneer deze verschillende crises aanbreken, het licht voor die tijd gegeven. Indien het wordt aangenomen, is er geestelijke vooruitgang; indien het wordt verworpen, volgen geestelijk verval en schipbreuk. De Heere heeft in Zijn Woord het aanvallende werk van het evangelie ontsloten, zoals het in het verleden is voortgezet en in de toekomst zal worden voortgezet, ja, tot aan het beslissende eindconflict, wanneer satanische machten hun laatste wonderbare beweging zullen maken. Uit dat Woord begrijpen wij dat

thans de krachten werkzaam zijn die het laatste grote conflict tussen goed en kwaad zullen inleiden — tussen Satan, de vorst der duisternis, en Christus, de Vorst des levens. Maar de komende overwinning voor de mensen die God liefhebben en vrezen, is even zeker als dat Zijn troon in de hemelen is gevestigd.’ Bible Echo, 26 augustus 1895.

Toen het manna voor het eerst aan het oude Israël werd gegeven, werd het licht voor die geschiedenis gegeven. Bij de doop van Christus werd het licht voor die geschiedenis gegeven. Op 11 augustus 1840 werd het licht voor die geschiedenis gegeven. Elk van die keerpunten markeert het begin van een beproevingsproces dat uiteindelijk eindigt bij een ander keerpunt, wanneer het vroegere verbondsvolk zich afkeert en niet langer met Christus wandelt.

Omdat deze verschillende beproevingsprocessen zowel een beproevingsproces voor het volk van het vroegere verbond als ook voor het volk van het nieuwe verbond vertegenwoordigen, zijn er twee conclusies van het beproevingsproces. De conclusie van het beproevingsproces, en daarom het laatste keerpunt voor de protestanten in de Milleritische geschiedenis, was het voorjaar van 1844. De conclusie van het beproevingsproces (in het najaar van 1844), of het keerpunt voor de Millerieten zelf, kwam na het keerpunt voor het vroegere volk van God.

In de geschiedenis van Christus wordt het beproevingsproces aangeduid door het feit dat Hij de tempel tweemaal reinigde: eenmaal aan het begin van zijn bediening en vervolgens opnieuw aan het einde van zijn bediening.

‘Toen Jezus Zijn openbare bediening begon, reinigde Hij de tempel van haar heiligschennende ontwijding. Tot de laatste daden van Zijn bediening behoorde de tweede reiniging van de tempel. Zo worden in het laatste werk ter waarschuwing van de wereld twee onderscheiden oproepen aan de kerken gedaan. De boodschap van de tweede engel luidt: “Babylon is gevallen, is gevallen, die grote stad, omdat zij alle volken heeft doen drinken van de wijn van de toorn van haar hoererij” (Openbaring 14:8). En in de luide roep van de boodschap van de derde engel wordt een stem uit de hemel gehoord, die zegt: “Ga uit van haar, Mijn volk, opdat gij aan haar zonden geen gemeenschap hebt en opdat gij van haar plagen niet ontvangt. Want haar zonden zijn opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft aan haar ongerechtigheden gedacht” (Openbaring 18:4, 5).’ Selected Messages, boek 2, 118.

Het beproevingsproces van de twee tempelreinigingen van Christus is in de geschriften van de Geest der Profetie in overeenstemming gebracht met Maleachi hoofdstuk drie.

„Door de tempel te reinigen van de kopers en verkopers van de wereld, kondigde Jezus Zijn zending aan om het hart te reinigen van de bezoedeling van de zonde,—van de aardse begeerten, de zelfzuchtige lusten, de kwade gewoonten die de ziel verderven. Maleachi 3:1–3 geciteerd.” The Desire of Ages, 161.

De reiniging van Gods volk vertegenwoordigt het beproevingsproces dat herhaaldelijk wordt aangeduid in verscheidene lijnen van profetie. Elke verwijzing, beginnend bij Adam en Eva tot aan de Milleritische geschiedenis, vertegenwoordigt de reiniging van de honderdvierenveertigduizend.

„In de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde moet Gods verbond met zijn geboden onderhoudende volk worden vernieuwd.” Review and Herald, 26 februari 1914.

Het reinigingsproces van de honderdvierenveertigduizend is de eerste verwijzing in het boek Daniël, dat het eerste boek is van de twee boeken die samen de Openbaring van Jezus Christus vertegenwoordigen, welke juist vóór het einde van de menselijke genadetijd wordt ontzegd. Het reinigingsproces van de honderdvierenveertigduizend wordt ook voorgesteld als het verzegelingsproces. Toen de eerste boodschap van het reinigings-, verzegelingsproces van de honderdvierenveertigduizend op 11 september 2001 begon, was dat een keerpunt voor de kerk en voor de wereld. In Openbaring hoofdstuk achttien kwam toen de engel aan die de wereld met zijn heerlijkheid verlicht. Toch wordt in Openbaring achttien de engel niet voorgesteld als iemand die iets te eten in zijn hand heeft—maar het is daar. Het kleine boek is daar. Het kan gemakkelijk worden herkend door hen die ervoor kiezen de methodologie te eten die door de profeet Jesaja wordt voorgesteld als „regel op regel”.

Door „regel op regel” te leggen, begrijpen wij dat toen Christus op 11 september 2001 neerdaalde, Hij ook een „boekrolletje” had, dat was voorgesteld als „manna”, het „brood des hemels” en het „boekrolletje”. Maar op 11 september 2001 koos het voormalige uitverkoren volk, vertegenwoordigd door Jojakim, ervoor vast te houden aan de gebruiken en tradities van het adventisme, en begon toen zijn tocht naar de gevangenschap van Babylon, die bij de zondagswet voltooid zal zijn.

“Hoe komt het dat men zegt dat ik heb verklaard dat New York door een vloedgolf zal worden weggevaagd? Dit heb ik nooit gezegd. Ik heb gezegd, terwijl ik daar de grote gebouwen verdieping na verdieping zag verrijzen: ‘Wat vreselijke taferelen zullen er plaatsvinden wanneer de Heere zal opstaan om de aarde geducht te doen beven! Dan zullen de woorden van Openbaring 18:1–3 worden vervuld.’ Het gehele achttiende hoofdstuk van Openbaring is een waarschuwing voor wat over de aarde komt. Maar ik heb geen bijzonder licht met betrekking tot wat over New York komt, behalve dat ik weet dat op een dag de grote gebouwen daar zullen worden neergehaald door het keren en omkeren van Gods macht. Uit het mij gegeven licht weet ik dat er verwoesting in de wereld is. Eén woord van de Heere, één aanraking van zijn machtige kracht, en deze massieve bouwwerken zullen vallen. Er zullen taferelen plaatsvinden waarvan wij ons de verschrikking niet kunnen indenken.” Review and Herald, 5 juli 1906.

Toen de „grote gebouwen” van „New York” op 11 september 2001 „neergehaald werden door het keren en omkeren van Gods macht”, vervulde het licht van de engel van Openbaring achttien de gehele aarde, want er was een keerpunt gekomen in de geschiedenis van het aardebeest van Openbaring dertien.

“Er zijn perioden die keerpunten vormen in de geschiedenis van volken en van de kerk. In de voorzienigheid van God wordt, wanneer deze verschillende crises zich aandienen, het licht voor die tijd gegeven. Indien het wordt aangenomen, is er geestelijke vooruitgang; indien het wordt verworpen, volgen geestelijk verval en schipbreuk.” Bible Echo, 26 augustus 1895.

Toen het licht van de engel van Openbaring achttien op 11 september 2001 verscheen, gingen degenen die het licht aannamen geestelijk vooruit, en degenen die het licht verwierpen gingen geestelijk achteruit en begonnen hun opstandige tocht voort naar hun laatste keerpunt van de zondagswet, waar zij voor altijd schipbreuk lijdten in hun belijdenis als de boodschappers van de derde engel. Degenen in Galilea die zich afkeerden en niet langer met Christus wandelden in Johannes 6:66, keerden zich af van het licht dat eerst bij Zijn doop was verschenen, waar de eerste boodschap van die beproevingsgeschiedenis bekrachtigd werd. In Daniël hoofdstuk één worden twee klassen van aanbidders uitgebeeld in de geschiedenis waarin de eerste boodschap bekrachtigd wordt. Jojakim vertegenwoordigt hen die schipbreuk lijdten in het geloof, en Daniël, Hananja, Misaël en Azarja vertegenwoordigen de getrouwen.

In het derde jaar van de regering van Jojakim, de koning van Juda, kwam Nebukadnezar, de koning van Babel, naar Jeruzalem en belegerde het. En de Heere gaf Jojakim, de koning van Juda, in zijn hand, met een deel van de vaten van het huis Gods; die hij bracht naar het land Sinear, naar het huis van zijn god; en hij bracht de vaten in het schathuis van zijn god. En de koning sprak tot Aspenaz, het hoofd van zijn hovelingen, dat hij enigen van de kinderen Israëls zou brengen, zowel uit het koninklijk geslacht als uit de vorsten; jongelingen aan wie geen gebrek was, maar die schoon van aanzien waren, ervaren in alle wijsheid, bedreven in kennis, inzicht hebbend in wetenschap, en in wie bekwaamheid was om dienst te doen in het paleis van de koning, en aan wie men de geschriften en de taal der Chaldeeën zou leren. En de koning bepaalde voor hen een dagelijkse toewijzing van de spijzen van de koning en van de wijn die hij dronk; en men zou hen drie jaar lang opvoeden, opdat zij daarna voor de koning zouden staan. Onder hen nu waren uit de kinderen van Juda: Daniël, Hananja, Misaël en Azarja. En het hoofd van de hovelingen gaf hun andere namen; want hij noemde Daniël Beltsazar, Hananja Sadrach, Misaël Mesach en Azarja Abed-Nego. Maar Daniël nam zich in zijn hart voor dat hij zich niet zou verontreinigen met de spijzen van de koning, noch met de wijn die hij dronk; daarom verzocht hij het hoofd van de hovelingen dat hij zich niet zou hoeven verontreinigen. Daniël 1:1-8.

Daniël, Hananja, Misaël en Azarja waren kinderen van Juda. Zij werden tot eunuchen gemaakt en vertegenwoordigden aldus de laatste generatie van het adventisme. Nebukadnezar liet, zoals vele koningen in de oudheid, de vier Judese jongelingen castreren, om elke zorg weg te nemen die de koning zou kunnen hebben wanneer zij als slaven dienden en in aanraking kwamen met de vrouwen en bijvrouwen van de koning.

Symbolisch vertegenwoordigt zij de laatste generatie van het adventisme, want na deze vier zou er geen verdere lijn van Juda meer zijn. Vier is een symbool van het wereldomvattende, en vertegenwoordigt derhalve de laatste generatie van Zevendedagsadventisten over de gehele wereld die 11 september 2001 erkennen als een vervulling van Gods profetisch Woord.

Die Zevendedagsadventisten zijn het onderwerp van Gods profetisch Woord, want zij zijn degenen die geroepen zijn om de honderdvierenveertigduizend te zijn. Toch begon hun profetische erfgoed met de opstand van hun vaders, in 1863. Die aanvankelijke opstand is vrijwel onmogelijk te herkennen, want zij is bedekt door de tradities en gebruiken van vier generaties van toenemende

opstand. Hoewel zij moeilijk te herkennen is, moet zij worden gezien en erkend, zoals Daniël uiteindelijk doet in Daniël hoofdstuk negen. Hij deed dit door de waarheid te erkennen die gelegen is in Gods profetisch Woord.

De opstand waarvan Daniël en de drie waardigen rechtstreeks afstamden, was de weigering van hun vader om afgescheiden te blijven van de heidense invloeden die hen omringden. In 1863 keerde het Laodicese adventisme terug tot de bijbelse methodologie van het afvallige protestantisme en het katholicisme, om hun verwerping van Millers identificatie van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig te handhaven. Die opstand werd voor Daniël en de drie waardigen vertegenwoordigd door koning Hizkia.

Koning Hizkia smeekte de HEERE dat hij niet zou sterven, en zijn gebed werd verhoord toen de HEERE hem nog vijftien jaar gaf. Daarbij verwekte hij vervolgens Manasse, een van de goddelooste koningen van Juda, maar ook de koning die het begin markeert van de voortschrijdende verovering en knechting van Juda in zeven stappen. In 1856 kwam de Getrouwe Getuige kloppen aan de deur van het Laodicese adventisme, maar zij kozen ervoor te leven en niet aan het ik te sterven. Tegen 1863 hadden zij „Jericho” herbouwd en waren zij begonnen aan de toenemende opstand die hun er uiteindelijk van weerhield 11 september 2001 te herkennen als het begin van hun reis in drie stappen naar de slavernij van het geestelijke Babylon, die eindigt bij de zondagwet.

Voor koning Hizkia kwam 1863 toen zijn gebed om te mogen leven werd verhoord. De Heere gaf een teken dat zijn gebed was aangenomen. God bevestigde het gebed door de zon te verplaatsen, en de Babyloniërs zagen het handelen van God in de hemel, hoewel zij niet wisten wat het betekende. Daarna kwamen de Babyloniërs naar Jeruzalem om navraag te doen naar de God die de macht had de zon te beheersen. In plaats van de God des hemels te verheerlijken, koos koning Hizkia, in plaats van aan zichzelf te sterven, ervoor zijn tempel en stad te verheerlijken in plaats van de God die ervoor gekozen had Zijn naam in die tempel en stad te doen wonen.

Die opstand bracht de profetie voort dat kinderen uit zijn bloedlijn slaven en hovelingen in Babylon zouden worden. Die kinderen waren Daniël, Hananja, Misaël en Azarja, en zij vertegenwoordigen de geestelijke eindgeneratie van die Zevendedagsadventisten die 11 september 2001 erkennen als een keerpunt in de geschiedenis van de volken der wereld en van de kerk, wanneer het licht wordt gegeven dat bestemd is om de honderd vierenveertigduizend te beproeven en te verzegelen.

In die dagen werd Hizkia ziek tot stervens toe. En de profeet Jesaja, de zoon van Amoz, kwam tot hem en zei tot hem: Zo zegt de HEERE: Breng uw huis in orde, want gij zult sterven en niet leven. Toen keerde hij zijn gezicht naar de muur en bad tot de HEERE, zeggende: Ach, HEERE, gedenk toch hoe ik voor Uw aangezicht gewandeld heb in waarheid en met een volkomen hart, en gedaan heb wat goed is in Uw ogen. En Hizkia weende zeer. En het geschiedde, toen Jesaja nog niet uit de middelste voorhof was gegaan, dat het woord van de HEERE tot hem kwam, zeggende: Keer terug en zeg tot Hizkia, de vorst van Mijn volk: Zo zegt de HEERE, de God van David, uw vader: Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb uw tranen gezien; zie, Ik zal u genezen; op de derde dag zult gij opgaan naar het huis van de HEERE. En

Ik zal vijftien jaren aan uw dagen toevoegen; en Ik zal u en deze stad verlossen uit de hand van de koning van Assyrië; en Ik zal deze stad beschermen om Mijnentwil en om Davids, Mijn knechts, wil. En Jesaja zei: Neemt een klomp vijgen. En zij namen die en legden die op de zweer, en hij genas. En Hizkia zei tot Jesaja: Wat zal het teken zijn dat de HEERE mij genezen zal, en dat ik op de derde dag zal opgaan naar het huis van de HEERE? En Jesaja zei: Dit zult gij van de HEERE tot teken hebben, dat de HEERE het woord zal doen dat Hij gesproken heeft: zal de schaduw tien graden vooruitgaan, of tien graden teruggaan? En Hizkia antwoordde: Het is iets gerings voor de schaduw om tien graden af te dalen; neen, maar laat de schaduw tien graden terugkeren. Toen riep de profeet Jesaja tot de HEERE; en Hij deed de schaduw tien graden teruggaan, waarlangs zij op de zonnewijzer van Achaz afgedaald was. In die tijd zond Berodach-Baladan, de zoon van Baladan, de koning van Babel, brieven en een geschenk aan Hizkia, want hij had gehoord dat Hizkia ziek geweest was. En Hizkia hoorde naar hen en toonde hun het gehele huis van zijn kostbaarheden: het zilver en het goud en de specerijen en de kostbare olie en het gehele huis van zijn wapens, en alles wat in zijn schatkamers gevonden werd; er was niets in zijn huis, noch in heel zijn heerschappij, dat Hizkia hun niet toonde. Toen kwam de profeet Jesaja tot koning Hizkia en zei tot hem: Wat hebben deze mannen gezegd, en vanwaar zijn zij tot u gekomen? En Hizkia zei: Uit een verland zijn zij tot mij gekomen, uit Babel. En hij zei: Wat hebben zij in uw huis gezien? En Hizkia antwoordde: Alles wat in mijn huis is, hebben zij gezien; er is niets onder mijn schatten dat ik hun niet getoond heb. Toen zei Jesaja tot Hizkia: Hoor het woord van de HEERE. Zie, de dagen komen dat alles wat in uw huis is, en wat uw vaders hebben opgelegd tot op deze dag, naar Babel weggevoerd zal worden; niets zal overblijven, zegt de HEERE. En van uw zonen die uit u zullen voortkomen, die gij zult verwekken, zullen zij nemen; en zij zullen hovelingen zijn in het paleis van de koning van Babel. Toen zei Hizkia tot Jesaja: Goed is het woord van de HEERE dat gij gesproken hebt. Ook zei hij: Zou het niet goed zijn, indien in mijn dagen vrede en waarheid zullen zijn? Het overige nu van de geschiedenis van Hizkia, en al zijn macht, en hoe hij de vijver en de waterleiding gemaakt heeft en water in de stad gebracht heeft, is dat niet geschreven in het boek van de kronieken van de koningen van Juda? En Hizkia ontsliep met zijn vaders; en zijn zoon Manasse regeerde in zijn plaats. 2 Koningen 20:1–21.

Het volgende vers luidt:

Manasse was twaalf jaar oud toen hij koning werd, en hij regeerde vijfenvijftig jaar in Jeruzalem. En de naam van zijn moeder was Hefziba. 2 Koningen 21:1.

Wat zou het gevolg zijn geweest indien koning Hizkia de wil van de Heer had aanvaard, eenvoudig zijn huis op orde had gebracht en was gestorven? Hem werden vijftien extra jaren gegeven, en drie jaar later werd de goddeloze Manasse geboren. Wat zou er in 1856 zijn gebeurd indien het adventisme de overgang van Filadelfia naar Laodicea had aanvaard, zijn huis op orde had gebracht en de fundamentele waarheden van William Miller onaangetaast had gelaten? Ik veronderstel dat wij het antwoord op die vraag nooit zullen weten, maar wat wij wel weten, is dat “Daniël nam zich in zijn hart voor dat hij zich niet zou verontreinigen met de spijs van de koning, noch met de wijn die hij dronk.”

Wij zullen in het volgende artikel verdergaan met Daniël, hoofdstuk één.

